

Intervju med Pontus Nilsen, intervjuperson nr 19

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:49:54

Datum: 2018-06-12

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Oscar Fredriks församlingshem vid Oscar Fredrikskyrkan i Olivedal

Tid: 15.00- ca 16.00

Intervju med Pontus Nilsen

Bandningen börjar

Intervjuare: Sådär ja. Rolf Sossna som intervjuar den 11 juni 2018.

Talare: 12 va?

Intervjuare: 12 juni 2018. Pontus Nielsen. Ja, vi börjar med det formella, då. Och du heter?

Talare: Pontus Nielsen.

Intervjuare: Och adress?

Talare: Norra Fiskebäcksvägen 64 B... Ja.

Intervjuare: Ja. Ålder?

Talare: 45, tror jag.

Intervjuare: Var är du född?

Talare: Mölndal.

Intervjuare: Och vad arbetar du med?

Talare: Präst i Svenska kyrkan, Oskar Fredriks församling.

Intervjuare: Okej. Och du är född i Mölndal, men du är inte uppvuxen här?

Talare: Nej... Jag brukar säga att det kanske hörs att jag kommer lite utanför Göteborg.

Intervjuare: [skrattar] Ja.

Talare: [skrattar] Så att... Nä, mina föräldrar träffades ju här i Göteborg. Och mamma är från södra skärgården, Donsö. Och farsan är smålänning som pluggade på Chalmers, och så. Han fick ju jobb då i Norrköping, så jag säger att jag har blivit uppvuxen i exil.

Intervjuare: Jah. [skrattar]

Talare: Östgötaslätten. Men vi har vart alla... Varje i sommar på Donsö, då. Så att vi... Mina föräldrar har hus där, och så där, så jag är uppvuxen.

Intervjuare: Så du har haft kontakten ännu till...

Talare: Med varje år och sen... Jag flyttade hit då för 15 år sen [smackar]. Så kändes det som att komma hem.

Intervjuare: Vad var det, 15...

Talare: Så att...

Intervjuare: Då var du... 25, 30?

Talare: Ja. Nåt sånt...

Intervjuare: Varför flyttade du hit då, förutom att komma hemifrån?

Talare: [höjer rösten] Ja, jag har ju alltid tänkt att jag vill till Göteborg. Alltså jag älskar ju Göteborg. Jag har gjort så sen jag var liten, och känt att jag... Att det är i Göteborg jag vill bo. Alltså... Jag har rest mycket och pluggat utomlands, och sådär, och jag tycker ju... En av dom stora grejerna med Göteborg som jag älskar är ju vattnet, liksom.

Intervjuare: Vattnet.

Talare: Och... Havet, att det är inte... Det är liksom inte för varmt som i Medelhavet eller Karibien. Utan det är lagom temperatur, svalka men ändå liksom skönt. Och sen perfekt...

Intervjuare: Och inte för kallt som på östkusten. [skrattar]

Talare: [höjer rösten] Inte för kallt, och inte liksom som man sjunker som en sten på östkusten, utan man kan flyta lite. Och sen har du liksom... [ler] Det är schysst också, tycker jag, med, är ju att det inte är så här mycket salt.

Intervjuare: Nej, precis.

Talare: Så att... Inte... Så att du inte får det i ögonen.

Intervjuare: Nej.

Talare: Men inte för lite salt så du sjunker som en sten då. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar] Jag var med på östkusten, då. Man får ju ont i benen, alltså.

Talare: Ja ja, just det.

Intervjuare: Så kallt kan det vara.

Talare: Ja. Jag tycker det är underbart när man vart borta en tid och så kommer man och dyker ner här, det bästa jag vet.

Intervjuare: Ja. Men du var ju utbildad, färdig och klar, när du kom hit till Göteborg då?

Talare: Ja. Så att det kan man säga. Li... Ja, jag var ju inte helt färdigutbildad. Alltså, eller jag var ju utbildad i teologi, och så var jag gymnasielärare. Och jag var utbildad... Jag hade ju läst min teologiexamen i Linköpings universitet. Och sen, jag... Gick jag såhär... Hade jag gått pastorsutbildningar så jag jobbade inte i Svenska kyrkan, utan i en frikyrka i Göteborg, då.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Men... Med, med åren insåg jag det, att nä men, ja, jag passar nog bättre i Svenska kyrkan. Lite mer vanligt svenskt... Och så. Så att då läste jag till det året... Det sista som man... För att bli präst i Svenska Kyrkan då, efter några år här.

Intervjuare: Här i Göteborg?

Talare: Ja. Så att det gjorde jag.

Intervjuare: Vilken frikyrka var det?

Talare: Evangeliska frikyrkan hette det. Det är som ett baptistsamfund...

Intervjuare: Jaha.

Talare: Som ju...

Intervjuare: Det fanns ju nån som... Det finns ju Evangeliska fosterlandsstiftelsen, men den är ju väl en inomkyrklig väckelse?

Talare: [höjer rösten] Absolut! Och där gick ju... Var jag ju med sen. För att den församling där jag jobbade då, Matteuskyrkan i Majorna, där jag var med och liksom hjälpte starta, starta där då. I dom lokalerna som jag hade i Majorna. Så blev hela församlingen [höjer rösten] dubbelansluten till Svenska Kyrkan.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och det gamla. För vi kände att vi alla behövde den här öppenheten, och att inte folk liksom... Man undrade... Det finns ju egentligen inte många som tänker så här, men det är ju superkonstigt, alltså det är ju lite konstigt med kyrkan.

Intervjuare: Ja. [skrattar]

Talare: Så är det superkonstigt med dom här andra som inte tycker... [ler] Det är... Räcker liksom, utan dom... Och vi kände ju så här, att nä men, så vill inte vi vara. Utan vi vill vara lite mer öppet för kulturlivet, att det inte ska vara för laddat. Så hela församlingen då... Man kan ju inte gå med som en organisation i Svenska Kyrkan, utan bara som individ.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och då fick vi anslutas via EFS.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Som har egna liksom sammanslutningar och så. Och på det sättet komma med i Svenska Kyrkan då. Och då blev jag... Sen fick jag lite läsa lite i Uppsala för att bli präst i Svenska Kyrkan också.

Intervjuare: Nej, det är lite spännande. Jag har lite frireligiös bakgrund också, mina föräldrar... båda mina föräldrar egentligen. Pingst, pingstbakgrund sådär så att jag har... Ja, det är en annan, det är du som är i centrum. [skrattar] Men det är spännande.

Talare: Ja ja...

Intervjuare: Jag har liksom läst lite grann efteråt...

Talare: Jaha. Ja.

Intervjuare: Om Levi Petrus.

Talare: Ja, jag förstår. Ja.

Intervjuare: Levis resa, och...

Talare: Ja. Just det.

Intervjuare: Av P-O Enqvist.

Talare: Ja.

Intervjuare: Ja, men det är helt fantastiskt. Men just den här... Hur arbetarrörelsen, och nykterhetsrörelsen, och frikyrkorörelsen växte fram samtidigt, då.

Talare: Absolut, javisst.

Intervjuare: Den kopplingen där, alltså.

Talare: Och många var ju med i samma rörelser.

Intervjuare: Precis!

Talare: Så att det är ju därför som frikyrkan också har fått det här lite nykterhetsgrejen och...

Intervjuare: Jo, jo.

Talare: Ja. Men för att dom har vart samma personer lite, hm.

Intervjuare: Ja, ja precis. Och sen, hur känner du då skillnaden... Alltså mellan frikyrkan och statskyrkan då?

Talare: Ja. Ja, alltså jag... Vad ska man säga? Jag känner väl lite så här att... För det första så jag har ju alltid varit intresserad av... kultur.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och, men speciellt, naturvetenskap.

Intervjuare: Okej.

Talare: Alltså vart intresserad av sådana grejer.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och jag har känt sådär att dom sammanhang jag har rört mig i, så har man inte vart intresserad av det.

Intervjuare: Mhm.

Talare: Utan man är lite mer fyrkantig, ska, liksom bara går på nån smal väg där.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och berättar vad det står i en bok liksom.

Intervjuare: Ja, precis. Ja.

Talare: Och... Jag kände med åren, att det här är liksom inte så intressant, alltså jag har inte samma målsättningar som dom har, liksom jag... Jag tror inte att Gud är så här, om nu Gud finns ens.

Intervjuare: Ja.

Talare: Utan... Så att... Och då kände jag såhär, att jag hade många samtal om det och dom är väldigt så här anti allt möjligt.

Intervjuare: Ja, just det. Ja.

Talare: Alltså anti kultur, och anti dan... Liksom... [överlappande tal].

Intervjuare: Syndakatalogen... [överlappande tal].

Talare: [höjer rösten] Ja, men allt möjligt så här, anti hårdrock och anti sex, och liksom anti homosexuella, och anti evolutionsteori, som... Ja, jättekonstigt. Så att jag kände väl det, att jag inte skrev under på nåt av det där.

Intervjuare: Nej.

Talare: Jag tror inte det är sant helt enkelt.

Intervjuare: Nej.

Talare: Och då var ju Svenska kyrkan öppen för allt det där, även om Svenska kyrkan inte har processat det heller, i djupet. Så, så har man ändå sagt ja till det... Och då känn...

Intervjuare: Är det högt till tak?

Talare: Det är mycket högre till tak, det är min erfarenhet... Och mycket öppnare i samtal och sådär. Och sen har ju vi i Svenska kyrkan också jättemycket att jobba med.

Intervjuare: Jo, jo, jo.

Talare: Alltså vår kultur, och vårt sätt att vara, men viljan finns.

Intervjuare: Ja.

Talare: Speciellt med yngre präster och så. Att jobba med det, så jag tycker det är [höjer rösten] jättespännande, faktiskt. När jag bestämde mig för att bli präst för Svenska kyrkan då, så jag har ju haft Karl-Axel Aurelius som var min lärare, han som var biskop här innan.

Intervjuare: Ja.

Talare: I Linköping.

Intervjuare: Ja.

Talare: [smackar] Och jag har då mött honom när jag kände att nej, det börjar bli lite trångt för mig.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så pratade vi om det, och att jag skulle, ja... Och han välkomnade mig och sa, vad roligt, och sen... Men jag hade ju inte bestämt mig riktigt, skulle testa... jobbade ju extra som dörrvakt också på Hard Rock, och jag vet att jag... När jag berättade vad jag jobbade med och sa pastor, ja men då sa alla så här bartenders och dom andra ja men [höjer rösten] va fa-an,

vad är det du inte gillar i livet?

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Gillar du inte tjejer eller gillar du inte sprit eller vad är det som fel? Alltså, och jag känner mig... Jo, men jag gillar... Och så... [harklar sig] Och så tänkte jag, men jag testar en gång. Och så kom det en ny bartender på Hard Rock där, och så sa han: Men vad gör du då? Och jag sa, nä men jag är präst i Svenska Kyrkan. Och han bara [duns]: Ah! Oj oj oj, ja men det kan man inte tro, men du, ärligt talat, jag har alltid gått och tänkt på det här, såhär, vad är... Hur tänker man idag, vad är Gud för nåt?

Intervjuare: Ja, vad spännande.

Talare: Och liksom, det här, vad är grejen med Jesus jämfört med allt annat, och sådär. Och jag känner ju bara såhär, ja, det är präst jag ska bli.

Intervjuare: Ja. [skrattar]

Talare: [ler] Det är ju liksom... Och den andra gången, jag... Andra, som vägde över när jag tog beslut, då var jag på en sån här utbildning som man har i kyrkan på Helsingborg då för blivande präster och sådär, och jag hade inte helt bestämt mig.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och... Så sitter jag vid ett bord, där det kommer från såhär, möten med konservativa pastorer uppe i Stockholm, och samfundet i Örebro då, som är huvudkontoret. Och dom gillar ju inte liksom att man står för samboskap, och öppenhet, och homosexualitet... ingenting va. Och för att förklara liksom att jag tycker det är... Men det är enda vägen att gå.

Intervjuare: Ja.

Talare: Liksom, det här är... Det andra är ju att gå mot Gud, liksom. [skrattar]

Intervjuare: Ja.

Talare: Om man håller på och sätter upp för mycket förbud, och kräver det. Det är liksom inte Jesusvägen. Och... Men ingen har fattat, eller inte hållit med där då. Och då så kom jag till den här utbildningen, och då sitter det två... Två tjejer med tatuering, och såhär ring i näsan, på Helsingborg där, och jag sitter och fikar med dom på ett seminarium där, två unga tjejer, och vi lär känna varandra.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och dom berättar att dom är klara antagna, för man måste ju gå psykologi... Man blir uttagen, alltså man får testas liksom tre dygn för att bli präst.

Intervjuare: Okej.

Talare: Om man har... Om man funkar som det. Och dom var godkända, det var ju inte jag då än.

Intervjuare: Nehej.

Talare: För jag gick ju bara liksom för... hade gjort... skulle göra... Och dom var lesbiska, bodde ihop, hade ring i näsan, tatuerade...

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Och var jätteglada. Och dom var såhär... Det brann i ögonen liksom. Man kände när dom berättade vad dom ville göra och bli, och liksom, och såhär samhället, och jag känner bara såhär... Jag var så trött av min egen situation.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och de alla samtal jag hade suttit och bankat huvet i väggen då. Och jag kände bara såhär... Efter det samtalet så bestämde jag mig såhär, ja men, jag byter läger.

Intervjuare: Jaha ja.

Talare: Jag är med er. [höjer rösten] Jag skiter i vad alla andra väljer, jag väljer...

Intervjuare: Okej, okej. [skrattar]

Talare: Jag vill inte vara den, den... Och... Och så blev det. Och då gick jag antagningskonferensen, som det heter.

Intervjuare: Jo.

Talare: För Svenska kyrkan och... [smackar] Fick ett ja där. Och blev prästvigd, då, januari 2013.

Intervjuare: Fem år sen drygt.

Talare: Ja, här i domkyrkan då. Vilket jag är jätteglad för. Ja.

Intervjuare: Ja. Ja, jag vet inte, jag kommer ihåg när K. G. Hammar var ärkebiskop, jag tänkte att det är ju fantastiskt, att man har en ärkebiskop, som ändå är det högsta hönset, som skriver en bok som heter Jag har inte sanningen, jag söker den.

Talare: Ja. Alltså grejen är...

Intervjuare: Det är så långt ifrån det fyrkantiga, så här ska det vara, alltså.

Talare: Nä men K. G. Hammar tycker jag... har varit... Han skriver väldigt bra. Talet är bra,

och... Förresten, han kommer att komma hit. Den 17 oktober kommer jag, K. G. Hammar och en professor i fysik från KTH prata om kvantfysik, Gandalf...

Intervjuare: Oj, oj.

Talare: Och framtidens andlighet.

Intervjuare: Oj.

Talare: Han har skrivit en ny bok.

Intervjuare: Ja.

Talare: Där han tycker vi ska revidera vissa grejer, och den här fysikprofessorn är Håkan Snellman då, som jag också känner. Jättespännande, som har en massa spännande idéer.

Intervjuare: Du får ta det... Till det sen.

Talare: Ja.

Intervjuare: För det verkar jättespännande.

Talare: Ja.

Intervjuare: Verkligen.

Talare: Ja, mm.

Intervjuare: Men din... Alltså din gudsbild, den är ju inte det här... Det är ju en del av dig som göteborgare och som människa detta... men... Och hur, hur, hur ser du på det då, alltså om det inte är den där traditionella gubben, det är väl inte så många som tror på den där gubben på molnet längre.

Talare: Ja, nej nej.

Intervjuare: Men...

Talare: Bilden finns ju där, jag... Det är ju... Jag, jag har ju... Jag började ana för typ åtta-nio år sen, att det jag tänkt om Gud...

Intervjuare: Ja.

Talare: Troligtvis inte stämmer. Det är det... Jag kände bara att det är nåt fel.

Intervjuare: Okej.

Talare: Alltså eftersom jag... Ja, hela den här tanken på ett helvete, att folk ska liksom...

Intervjuare: Ja, mm.

Talare: Beroende på hur du har trott, som ingen kan veta nånting om.

Intervjuare: Nä, precis.

Talare: Och så ska dom här... Vad du har trott och tänkt, om du har genomgått nån ritual eller inte, ska du plågas i all evighet liksom. Och det enda sättet att komma ur det, det är att liksom acceptera nån sån här religiös avancerad kullerbytta, som du måste liksom tänka att den var bra. Alltså Jesu död.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och på nåt sätt och uppståndelse. Som är jättekonstigt, alltså...

Intervjuare: Ja.

Talare: Och det ska kvalificera och det är ju liksom jätteunderligt. Och jag tycker att ingen av dom här tre traditionella förklaringarna eller teorierna kring Jesu död och har vart bra i kyrkans historia. Jag började känna liksom att hela den där idén att vi ska rädda... För jag...

Intervjuare: Ja.

Talare: Det var ju lite såhär, att jag, som typiskt storebror...

Intervjuare: Just det, ja.

Talare: Gått in i det här och räddat världen, och... För jag känner att det är det värsta som kan hända, att man hamnar där, och sen börjar känna, nä men jag tror inte på det här längre. Alltså jag tror att jag... Och...

Intervjuare: Alltså det här var innan du var prästvigd då?

Talare: Ja, det var innan jag blev prästvigd, och jag kände så här, jag tror inte på det här. Och skulle det vara så att det är så här, ja men då tillhör jag motståndsrörelsen.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Ja men, då är jag... då är, finns... Då kan jag inte acceptera det där. Det är ju som att vara med på så här, du vet den här Hammarström heter han va, danske... Festen!

Intervjuare: Ja, just det.

Talare: Den. Och man sitter och... Det är motstånd, är det enda rättfärdiga.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Öh, så att det var ju ateist... Stolt ateist, liksom, eller, ja.

Intervjuare: [harklar sig]

Talare: Men... Så jag kände liksom... Alltså jag tror inte på det. Och det som började öppna... Det är ju det så att jag börjar tänka på det, och sen börjar jag ta till mig Darwins idéer.

Intervjuare: Ja.

Talare: För att jag insåg såhär att jag är inte tillräckligt gjort det. Ingen har tagit upp det under min prästutbildning, eller pastorsutbildning på universitetet, men jag insåg såhär att om det här är sant, alltså att allt har skapats genom miljarder år av trial and error, där slump har spelat en stor roll, och naturligt urval och lidande och massor miljon... Miljarder år, till och med.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Då, då... Då lever vi inte i en sån här snabbköpsuniversum med lätta svar och enkla lösningar... Liksom.

Intervjuare: Nej.

Talare: Och där allt bara kan lösas enkelt, och räcka upp handen på ett möte så är allt bra.

Intervjuare: Nej. [skrattar]

Talare: Och så ska man försöka vara glad sen. Utan, då är det komplext.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så att jag insåg ju det att jag hade aldrig tagit till det i min tro, alltså dom naturvetenskapliga insikterna.

Intervjuare: Mm, mm, mm.

Talare: När jag började göra det, då började mitt... Mina illusioner, eller man ska säga om man pratar om Freud då, mitt önsketänkande om tillvaron, som också... Då började det skaka, liksom, rejält.

Intervjuare: Det kan jag tänka mig, ja.

Talare: Ja. Så jag började känna så här att... Och börja, börja utforska där, bara läsa om det här, både nat... Försöka övertyga mig själv om att det är så här.

Intervjuare: Mm

Talare: Läsa biologer, men också filosofer och teologer kring det.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så att... Och sen gick ju då, kan man väl säga, att... droppen för mig, det var en kompis som tog självmord.

Intervjuare: Jaha, jaha.

Talare: Och... Då hade jag burit med mig så mycket av de här anomalierna och skavet och frustrationen över min situation, och sådär. Jag, jag kände att jag gillade inte det jag höll på med.

Intervjuare: Mm.

Talare: [höjer rösten] Jag gillade inte inriktningen, det var som en film, och jag gillade inte manuset.

Intervjuare: Nej.

Talare: Eller min roll eller jag... Hur fan hamnade jag här, liksom? [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Det är inte klokt. Och, och det passade inte... Inte jag.

Intervjuare: Nej.

Talare: Och när, när hen dog, så brast det bara för mig. Alltså så att jag kunde inte sluta gråta.

Intervjuare: Åhå. Det var ju inte... Det var ju ingen relation, utan en... [överlappande tal]?

Talare: Nä, en vän, en vän så, ja. Sånt vi gjort tillsammans och så, och... Och jag grät liksom konstant, i över en månad.

Intervjuare: Oj.

Talare: Och jag fick ju liksom bara... Jag kunde ju inte jobba. Jag kunde inte... Jag tappade lusten att säga nåt också, så att jag...

Intervjuare: Vad jobbade du med då?

Talare: Jag var ju pastor då.

Intervjuare: Var du pastor? I den där frikyrkan?

Talare: Nej, jag jobbade präst förresten. Var jag präst? Jo, jag var präst. Jag var präst, förlåt. Jag hade blivit präst.

Intervjuare: Vad var det för...

Talare: Ja, det var samma församling där i Majorna.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Jag... Och jag var ju liksom Matteuskyrkan i Majorna där. Och jag var präst i Svenska kyrkan, och då brast det för mig där.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och jag tappade lusten, så jag blev ju sjukskriven då. Och... Jag minns, jag satt och grät hos läkaren. De frågade hur det är, och så började jag gråta där, kände, ja...

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Han fattade ju att det här inte är bra. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Men jag har ju alltid tänkt så här, att jag ska hjälpa alla andra, hjälpa, och...

Intervjuare: Ja just det. Ja.

Talare: Och så att jag... Han bara, du får ta lite mediciner.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och sen så får du bli sjukskriven då några månader.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och jag kände bara så här, att men jag har alltid försökt lösa allting, och hjälpa, så att jag känner bara åh, jag tackar ja till allt och så fick jag kontakt med en terapeut. Fantastisk äldre kvinna som var ett stöd för mig under hela det här året då. [smackar]

Intervjuare: Du kom till ett läge där du liksom gav upp.

Talare: Ja, jag gav upp. Jag tröttnade, jag kände liksom så här, också så här att... Till slut så kände jag mig fuck, jag var så förbannad och trött att det kändes som om jag hade gått på fel väg, jag trivs inte, det känns inte ens sant och jag hade satsat så många år av mitt liv i det här. Och så tror jag inte längre på det.

Intervjuare: Men hur fick du ihop det då?

Talare: Ja, det var inte så lätt.

Intervjuare: Nej.

Talare: Alltså jag... Jag minns ju, jag åker till... Jag kom ju tillbaka från Sweden Rock nu i söndags, vi åker dit varje år, några kompisar och jag. Och det... Vad hän... Och vändningen kom faktiskt på Sweden Rock 2014 då. Då kom jag ner dit. Och så är det en norrköpingskompis, som frågar 'hur är läget?', och jag minns, ja, det är väl inte jättebra, jag är sjukskriven från depression och vet inte vad jag vill, men va fan. Så det är väl inte jättebra, sa jag. Och han tittade mig in i ögonen, och bara, vad säger du? Vad fan, vilk... [höjer rösten] Vad fantastiskt, för att vilken möjlighet att så här, att krascha så här!

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Att du vet, alla får inte vara med om det här, att krascha så, att det är ju en sån möjlighet att få börja om, vet du! Och jag bara, jaha... Så hade ingen sagt innan, och ingen tänkt innan, inte jag själv.

Intervjuare: Nej.

Talare: Jag hade tänkt så här, alla har sagt, åh, vad tråkigt att höra, du hade mycket energi, och sådär då. Och jag bara, jag vet, ja, det är väldigt tråkigt, nåja, ja, det är väldigt tråkigt, tycker jag, men alltså, ja. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Vill inget längre... Jag är trött på det här. Men han... han sa det så, och det liksom på nåt sätt sådde nåt frö av hopp att det kanske också är bra att jag gick sönder.

Intervjuare: Mm.

Talare: Att jag har gått sönder här.

Intervjuare: Jo.

Talare: Och jag tog med mig dom tankarna hem, till min terapeut och liksom började visionera om hur skulle jag vilja att det var.

Intervjuare: Ja. Mm.

Talare: Jag hade fortfarande ingen energi och glädje och... Men jag bestämde mig där då att säga upp mig från mitt jobb.

Intervjuare: Okej.

Talare: Det var en stor grej, bara säga upp mig. Sluta.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och sen få se vad som... Som blev. Och där var ett stort steg. Och... För jag märkte, när jag försökte arbetsträna efter ett halvår och komma tillbaka...

Intervjuare: Ja.

Talare: Så fick jag magkramp liksom.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och jag kände bara att det här går inte. Och så fick jag fortsätta då. Men nyckeln var att säga upp sig, och sen... Ja, det var stort.

Intervjuare: Ja, det är stort.

Talare: Ja. Och sen började jag läsa liksom såna som jag hade läst innan min utbildning, men inte liksom... Man kan läsa, men inte läsa.

Intervjuare: Ja.

Talare: Marx, och Jung bland annat, och Freud och så. Det här med liksom... Jag tror det är Jung som pratar mycket om det här med andra fasen i livet, alltså att man mitt i livet krisar och går sönder.

Intervjuare: Mm.

Talare: Man samlar på sig anomalier, man lever med sina barndomsideal.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och mål, och så kämpar man och så går det... Går det liksom inte. Och den persona, alltså scenmask som man har konstruerat under sin första tid, den kraschar med livets erfarenheter. Många fortsätter ju och putsar på den här masken, den här fasaden.

Intervjuare: Ja.

Talare: Eller huset, eller bågaren... Justerar lite så här färg och så. Men... Istället för att låta den krascha och låta nytt uppstå, ett mer sant jag, ett mer det man är. Att man inte... Inga måsten på det sättet. Och den teoribildningen och tankarna också, börjar tänka liksom man kanske har varit det Jesus pratar om också där, att bli född på nytt alltså, att låta livet föda en på nytt, alltså att...

Intervjuare: Att man är... [överlappande tal].

Talare: Erkänna vad man känner. Alltså att inte liksom... Erkänna skavet och sen gå en ny väg,

liksom. Det är... Om man nu vill det.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså om man känner att man är fast. Jag tror inte...

Intervjuare: Men du slutade då att jobba som pastor, präst. Men du började igen sen då?

Talare: Ja, för sen då efter så fick jag lite erbjudan, då hade jag ju en kompis som jobbade med organisationsutveckling och ledarskap och hade lite så här...

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Gymnasielärare så jag kan ta lite olika jobb där, men jag kände att jag inte var färdig liksom. Med det här.

Intervjuare: Nej. Nej.

Talare: Det andliga. Det är liksom inte helt dött.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och, de bör... [smackar] Speci, speciellt när jag tänker att det kan finnas, men det kan vara väldigt annorlunda.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så då tänker jag att då... För, när man blir präst i Svenska kyrkan då så får man första året får man ett sånt typ reflektionsår kan man säga, alltså man blir präst men man har inget större ansvar.

Intervjuare: Mm.

Talare: Så man är under handledning, och får lite göra förrättningar och sånt och mässor men mindre.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och så får man bolla och reflektera mycket under handled... Väldigt bra.

Intervjuare: Just det.

Talare: I och med att jag hade blivit EFS direkt så fick jag inget sånt handledningsår, för jag gick ju rakt in i liksom samma tjänst bara.

Intervjuare: Jaha, jaha, jaha, jaha.

Talare: Fastän nu var jag präst i Svenska kyrkan. Så nu hade jag ju det här till godo.

Intervjuare: Du behövde det.

Talare: Så jag bara ringde ju dom till stiftet och sa att nu skulle jag vilja göra mitt pastorsadjunktsår.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och det var ju underbart då.

Intervjuare: Du fick en bra handledare?

Talare: Och så fick jag en fantastisk handledare.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och... ja, det var underbart i Brämaregårdens kyrka, Susanne Rikner, en mogen, jätteduktig, vis kvinna liksom, som...

Intervjuare: Vad häftigt.

Talare: Ja, det var ett jättebra år för mig då. Och där fick jag faktiskt också träffa en av dom där tjejerna som hade gjort att jag blev präst i Svenska Kyrkan. [skrattar]

Intervjuare: Nej! [skrattar]

Talare: Och det visade sig... Det blev så av slumpen, eller vem det var nu där, äh, så fick vi göra ett konfirmationsläger ihop i Berlin, hon och jag.

Intervjuare: Okej! [skrattar]

Talare: Det bara... Ja. För... Jag vet ju inte hur det blev så. Och jag fick berätta för henne, fattade du det där, över en öl i Berlin.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och så här. Det var jätteviktigt.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: När jag träffade er. Ni gav liksom hopp.

Intervjuare: Ja.

Talare: Sådär stort. Johanna Demander, fantastisk, jätteduktig präst.

Intervjuare: Vad häftigt.

Talare: Mm. Och sen ringde dom från Oskar Fredrik här efter sommarn där, i augusti, Jenny Rogestedt som var kyrkoherde här då och då hade vi pratat innan det, om nåt, som visste att jag fanns, att jag var lite sugen. För jag gillar ju liksom arkitekturen här, och...

Intervjuare: Ja, just det.

Talare: Det är lite det där mystiska...

Intervjuare: Lite gotiska. [skrattar]

Talare: Eller gotiska hårdrockkänslan som finns i byggnaderna... Och mitt i stan, gillar ju Linné här och caféerna och så. Så att... Ja, hon erbjöd mig en tjänst här då.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och så att med inriktningen mot såhär vuxensamarbete och nätverkande.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och sådär som med biblioteken här. Och så vi jobbar ju med existentiell hälsa.

Intervjuare: Ja, just det.

Talare: Bland... Via biblioteken och så.

Intervjuare: Mm, mm.

Talare: Och, äh, så att jag är ju jättetacksam för det.

Intervjuare: Mm.

Talare: Faktiskt. Så att det... Så här börjar ju då 2015 i januari.

Intervjuare: Jag gjorde en... PO Enqvist... Vi gjorde I lodjurets timma en gång... föreställningen

Talare: Ja, ja.

Intervjuare: Och då är det ju en kvinnlig präst, och vi hittade en av dom få som fanns i Göteborg då. Intervjuade henne då och hon var ju fantastisk.

Talare: Ja, ja.

Intervjuare: Bland annat så sa hon så här att nä men, kyrkan är ju inte till för Gud, kyrkan är till för människorna.

Talare: Precis, javisst.

Intervjuare: Gud klarar sig, men vi behöver nånting.

Talare: Ja, och det är därför jag tänker så här, vi har alla dom här byggnaderna liksom.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men dom är ju mer eller mindre tomma.

Intervjuare: Ja.

Talare: Faktiskt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Då får man ju bara erkänna att det är så.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och därför... För att jag tror att vi har stelnat lite.

Intervjuare: Jo.

Talare: Och det skulle vara härligt om vi liksom... Nyupptäckte våra djup.

Intervjuare: Vårt behov av... [överlappande tal].

Talare: Och behov med att sjunga tillsammans, att...

Intervjuare: Precis.

Talare: Men utan att ha alla dom här färdiga svar.

Intervjuare: Ja, ja, ja, ja.

Talare: Och veta allt om allt, för det är ingen som gör det.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Det spelar ingen roll liksom. Acceptera lite öppenheten i tillvaron... Men också att vi behöver... Vi laddas ju av vår energi och närvaro.

Intervjuare: Ja.

Talare: Sång, musik, andlighet, jag tänker att andlighet är djupast det som berör oss på

djupet...

Intervjuare: Ja, är det ett sätt tror du, för att vi pratar ju också om segregationen och stadens uppdelning, är det sätt för att mötas i... Över gränserna?

Talare: Ja, jag tror inte att det är det idag, för det är lite för fyrkantigt idag.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men kan vi liksom återupptäcka djupen och mystiken och liksom den här kärleken.

Intervjuare: Mm.

Talare: Det är ju flera av mina dörrvaktskolleger då som jag har... Vid min sjukskrivning så började det sprida sig bland dörrvakterna, så här som jag jobbade med, att han präst har gått i väggen och vill inte vara präst längre och så här. Då började alla bli intresserade av att prata med mig.

Intervjuare: Okej.

Talare: Innan ville man inte det.

Intervjuare: Nej.

Talare: Så men då börjar dom öppna upp och erkänna hur dom tänker och deras erfarenheter...

Intervjuare: Jaha.

Talare: Av både religion och tro, livet är ju konstigt många gånger och smärtsamt.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och jag börjar testa med dom liksom mina idéer om evolution. Jag tänker så här, jag har så här, jag har lite nya idéer. Jag tänker, om vi accepterar att Gud är slumpens... Använder slump.

Intervjuare: Ja.

Talare: Naturligt urval och så här. Då, vad säger det här om Gud?

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så börjar testa dom idéerna på dom.

Intervjuare: Ja.

Talare: Lite så här. Ja men Gud... Om nån som använde slump kan ju inte vara ett kontroll freak, alltså, för då...

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Ett kontroll freak vill ju ha allt perfekt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Göra allt perfekt. Och sen får vi be om ursäkt när vi gör fel, liksom.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Aj aj aj, kom tillbaka nu, och så här. Men nån som bara har slump...

Intervjuare: Ja.

Talare: I skapelseprocessen så här som vet att det är.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så då är det ju nån som är betydligt mer öppet intresserad.

Intervjuare: Ja.

Talare: Jaha, blev det så här, vad spännande! Lite.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och då var det några av dom som berättade så här att ja, för då blev det ju lite enklare för dom att prata om det här.

Intervjuare: Ja.

Talare: Om Gud och djupa saker. Men om man pratar om Bibeln, så är det ingen som har en åsikt.

Intervjuare: Nej.

Talare: För att man känner sig bortdribblad liksom.

Intervjuare: Ja, precis.

Talare: Men, men då var det en som sa, han sa att ja, jag längtar ju lite efter, det skulle vara schysst vet du, på söndag så träffar man lite folk där från olika samhällsklasser, och vi sjunger tillsammans, och...

Intervjuare: Precis.

Talare: Och... För idag är vi så segregerade.

Intervjuare: Ja.

Talare: Liksom alla grupper och områden och såhär, vi har ingen liksom... Vi möts inte. Alltså vi möts ju på fotbollsarenorna.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så där, och på spårvagnen...

Intervjuare: Och sjunger.

Talare: Och sjunger. Och jag tror det är jätteviktigt.

Intervjuare: Rockkonserter.

Talare: Ja, det är rockkonserterna.

Intervjuare: Och sjunger.

Talare: Och sjunger.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Så att jag... Så att... Men du, vi har ju alla dom här stora arenorna som kyrkan.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Alltså varför inte återerövra det där?

Intervjuare: Ja, precis.

Talare: Som laddningsstationer.

Intervjuare: Nä men vad spännande.

Talare: Ja. Och då behöver vi också jobba...

Intervjuare: Ja.

Talare: På oss själva, och ändra lite så att vi...

Intervjuare: Vad spännande.

Talare: Mm.

Intervjuare: Och det är nånting som är på gång.

Talare: Ja, det tycker jag.

Intervjuare: Häftigt.

Talare: Så att det är spännande, pyr ju jättemycket. Massor med spännande grejer som händer, så att det är jättemycket på gång.

Intervjuare: Hur ser du på, på det med segregation och så det här med att det liksom bo så isolerade ifrån varandra i olika grupper, och... Är det nånting som du märker av här? Här är det ju inte så segregerat och du bor ju i Fiskebäck och...

Talare: Just det, jag bor i Fiskebäck.

Intervjuare: Det är väl inte så segregerat, eller?

Talare: Ja, det är väl... Jag vet inte om det är... Majorna är nog tror jag den mest segregerade stadsdelen i Göteborg.

Intervjuare: Majorna?

Talare: Det var där jag bodde innan.

Intervjuare: Aj. Jaha.

Talare: Så att... Det är väl den stadsdelen som vill vara mindre segregerad...

Intervjuare: Ja.

Talare: Människorna – men den är det. [skrattar]

Intervjuare: Intressant!

Talare: Det läste jag i GP nyligen här.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Så att...

Intervjuare: Varför då, för att det är sån klasskillnad... [överlappande tal]?

Talare: Ja, det är mest såhär liksom hipstersvenskar.

Intervjuare: Ja.

Talare: Det är väl lite såhär... Kulturfolk, så. Så att...

Intervjuare: Alltså dom som har... [överlappande tal]?

Talare: Det är klart att det går inte jätte... Ja, ja för det första tänker jag att folk ska bo lite var man vill.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså jag gillar inte det här att man ska styra och ställa, utan jag tänker man väljer sina grannar.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså jag tänker... Jag tror lite mer på Englands modell. Där man bor Little China, Little India, man låter folk vara.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men... Så att jag tror inte så här att vi ska blanda med tvång, utan det måste ske lite mer av sig själv. [höjer rösten] Tänker jag. Men jag, jag...

Intervjuare: Nej, tvång, jag är väldigt skeptisk till det också, men jag vet... Jag pratade med nån i Hammarkullen som är palestinier där...

Talare: Mm.

Intervjuare: Som tyckte att det var ju... förståeligt, men tragiskt, att människor sökte sig där ens landsmän fanns därför att...

Talare: Mm.

Intervjuare: Det gör man ju för att man söker...

Talare: Mm.

Intervjuare: Och så blir det att man kan fastna i liksom...

Talare: Ja.

Intervjuare: Och det kan vara ännu hårdare nästan.

Talare: Ja.

Intervjuare: Där man kommer ifrån från början.

Talare: Ja, visst, visst.

Intervjuare: Och social kontroll och förtryck och allt detta då.

Talare: Visst. Men så gjorde ju svenskarna för när vi kom till USA.

Intervjuare: Jaha, ja.

Talare: Så att jag... Man är trygg med dom...

Intervjuare: Ja, precis.

Talare: Som man har ungefär samma kultur med, jag tycker inte att det är konstigt.

Intervjuare: Nej.

Talare: Det är normalt att det är så, det är bara att vi måste... Vi kan ju inte tillåta att dom här hubbarna blir som Saudi-Arabien och Afghanistan.

Intervjuare: Nämen det är ju...

Talare: Utan vi måste delta i samhället.

Intervjuare: Ja.

Talare: Det måste finnas vissa grundläggande principer som måste gälla i hela Sverige.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alla områden.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och där har vi, tror jag, varit för slapphänta.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så... Nu börjar ju samhället vakna lite med det här, men samtidigt så ska ju inte alla bli liksom... Dansa runt midsommarstången, eller nånting.

Intervjuare: Nej.

Talare: Eller vara med i Svenska kyrkan. Utan man måste göra vad man vill.

Intervjuare: Nä, det är ju också en klassfråga, det har det ju alltid varit.

Talare: Ja.

Intervjuare: Vem som bor var.

Talare: Ja. Visst är det så... Visst är det så.

Intervjuare: Hur har... Hur rör du dig i staden, då kanske vilka områden som du aldrig... Eller som du trivs bra, eller är rädd för, eller...

Talare: Nämen jag trivs här i... Runt Linné och Järntorget, faktiskt... När jag går ut, så här, så går jag aldrig mer till Avenyn, det gjorde man ju förr. Utan... jag kommer ju aldrig förbi Vasastan. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Och jag tycker att allt på andra sidan Liseberg är Småland. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: det gillar ju inte min lillebror, som bor i Örgryte men det... Det är ju...

Intervjuare: Han flyttade också tillbaka, alltså?

Talare: Ja, han flyttade också tillbaka, så att... Men nej, men jag tänker... Jag gillar västra Göteborg.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så att jag gillar ju havet.

Intervjuare: Ja, jo.

Talare: Och södra skärgården speciellt då, Donsö då.

Intervjuare: Finns det ställen som du undviker, som du känner att det är obehagligt?

Talare: Nej, det gör jag inte. Det känner jag inte, men jag känner ju inte såhär att jag måste florera runt på olika platser när jag går mina promenader, jag gillar... När jag springer, så jag springer i skogen i Sisjön.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: För att jag gillar där.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Så jag har inget behov av att prova restauranger i alla stadsdelar.

Intervjuare: Nej.

Talare: Jag har ju vart mycket runtom i världen, och bott i Mellanöstern och Afrika i olika länder och pluggat.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: I Singapore och sådär, så att jag gillar ju olika kulturer och det där. Men öh... Men jag gillar också, eller älskar svensk kultur.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså jag är jättestolt svensk.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså jag tycker ju att det är ett fantastiskt land.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så att jag har inte... Ja, det är väl nice att gå på en indisk restaurang här också.

Intervjuare: Ja, också. Också. [skrattar]

Talare: Men, men, men jag har inget behov av liksom fylla mig med annan kultur.

Intervjuare: Mm.

Talare: Det tycker jag om att göra utomlands när jag... Men, men annars är jag nog mer så här... Ja, jag gillar det svenska helt enkelt. Jag gillar skogen...

Intervjuare: Varför flyttade du från Majorna till Fiskebäck?

Talare: Ja, det var väl för att jag ville komma närmare havet.

Intervjuare: Okej.

Talare: Faktiskt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Tar ju ett kvällsdopp typ varje dag, nästan. Jag älskar havet.

Intervjuare: Är det längesen?

Talare: Åtta år... 2008, så åtta år nu. Så att vi köpte ett gammalt hus där, byggt -29, då.

Intervjuare: Okej.

Talare: Och så vi har renoverat fram tills nu.

Intervjuare: Ja.

Talare: Med egna, egna hammarslag och spikar.

Intervjuare: Ja. [skrattar]

Talare: Varenda spik, vi har sågat som galningar.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Men, det är klart.

Intervjuare: Men har du... Familjen bor...?

Talare: Ja, jag har min fru... Som jobbar som, maskinkonsult här i Göteborg, från Tjörn.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Marika.

Intervjuare: Från Tjörn?

Talare: Från Tjörn.

Intervjuare: Okej, så det har varit öarna... [skrattar]

Talare: Ja. Från öarna, vi är båda från öarna. Och då var dom glada för i Fiskebäck, så att det var en från Donsättling och en Tjörnättling och fiskarna därnere, södra Fiskebäcken. Det är ju... Min släkt bor ju också där, då.

Intervjuare: Ja, ja, ja, ja. [skrattar]

Talare: Så att... Fiskebäcken och Donsö har nån slags obegriplig, eller i alla fall kontakt, många gifter sig med varandra där.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och hänger i ungdomsgängen, så det är gamla... Två fiskarkommuniteter där då, alltså byar.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Så att jag har ju alltid vetat Fiskebäck. Så Fiskebäck har jag alltid tänkt liksom, eller...

Intervjuare: Jaha.

Talare: Att jag ville bo, liksom.

Intervjuare: Verkligen att komma hem då.

Talare: Ja, det är verkligen att komma hem, då.

Intervjuare: Ja.

Talare: Så att... Så det var roligt.

Intervjuare: Ja. När fick ni då... Hade du den familjen när du fick den där depressionen efteråt?

Talare: Ja...

Intervjuare: Hade du barn också då?

Talare: Nej, det hade jag inte. Och det kan också vara såhär att barngrejer var en stor grej i min depression, också. Alltså att jag inte hade barn.

Intervjuare: Ja.

Talare: Det var ju det existentiella.

Intervjuare: Ja.

Talare: Att jag inte trivdes med mitt liv, och sådär. Men vi hade ju ändå köpt hus, och satsat på familj.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och sådär, och sen så blev det inga barn.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Alltså det kom inte.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Man bara, nähä.

Intervjuare: Ja.

Talare: Hur sjutton är det nu som är det?

Intervjuare: Ja.

Talare: Och det bara växte och blev en sorg och så.

Intervjuare: Javisst, jag förstår.

Talare: Och sen samtidigt kände jag sådär, hade jag det där jobbet... Jag bara, nej... Som jag inte tror på, och jag kände såhär, mitt liv, verkligen, det är...

Intervjuare: Ja.

Talare: Det stämmer inte.

Intervjuare: Nej.

Talare: Så att det... Och Marika, då, det var ju en sorg för henne med.

Intervjuare: Javisst, det förstår jag.

Talare: Men... Och, och så att det var jobbigt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och hon såg ju på mig också att jag maldes ner av mitt jobb.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och sådär och var väl... Försökte hinta liksom att för andra... Och jag minns innan min sjukskrivning.

Intervjuare: Ja.

Talare: Att jag var... Jag var på författarseminarium, jag håller på att skriva en bok.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och... lyssnade på en av mina favoritförfattare i Los Angeles, och träffade hans fru där och sådär, och det var ju under den här tiden jag tyckte, jag tänkte att jag hade kommit över min sorg och...

Intervjuare: Ja.

Talare: Mitt sammanhang.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och... Men det hade jag ju inte. Men då vet jag såhär, att jag på stranden där, Laguna Beach, så pratade jag lite med hans fru, för dom hade haft en liknande situation i en större församling i USA, och sen så fått lämna jobbet för att dom... Man gillade inte deras åsikter.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och blev kritiserade offentligt.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Och sådär. Starkt. Och... Och jag berättade att jag frågade henne, hans fru då, eftersom hon hade haft ett föredrag och berättat hur hon hade upplevt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Makens jobb som pastor, liksom.

Intervjuare: Mm, ja.

Talare: Och hur jobbigt det var. Och... Och hon sa, jag sa till henne såhär att, jag tog till med öv..., jag vet inte om jag överdrev men det var min känsla, jag överdrev ju inte, men jag sa såhär, jag vet inte vad jag ska göra, jag är ju pastor, vet du, men jag, min fru, hon, hon gillar inte kyrkan.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Jag tror jag till och med jag sa såhär, hon hatar kyrkan.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: För, den, det var i grunden kanske jag som gjorde det där. Alltså...

Intervjuare: Aa!

Talare: Men vet du, jag hade svårt att veta vad jag tycker, man projicerar.

Intervjuare: Precis, projicerar på henne.

Talare: Ja, för hon hade nog varit mer chill än jag

Intervjuare: Jaha.

Talare: Även om hon tyckte att inte allt var hundra, då. Så, och hon var bara såhär: 'Well, maybe you should listen to your wife'. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Och vet du, jag, det är ju det jag kommer ihåg mest av hela det här seminariet, tre dagar eller två dagar innan jag fattade.

Intervjuare: Underbart. [skrattar]

Talare: Det, maybe you should listen to your wife. Och sen då kom jag hem, det var november 2013, och sen händer det här då i januari då.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och bröt samman då.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och det var ju verkligen, ja.

Intervjuare: Ja, det känns som att det lagrades upp.

Talare: Ja. Ja, det byggdes upp. Så att... Och jag är väl inte färdig än, känner jag.

Intervjuare: Nej, nej nej.

Talare: Jag känner väl att jag är på resa, men jag har liksom börjat acceptera att det är mer öppet och jag vet inte.

Intervjuare: Mm.

Talare: Hur det är och ingen annan vet heller. Och till...

Intervjuare: Men ni har ju fått...

Talare: Ja.

Intervjuare: förändringar att acceptera.

Talare: Ja, och att acceptera, acceptera...

Intervjuare: Mm.

Talare: Andra röster, acceptera kritiken mot religion, och liksom acceptera mina ateistiska kompisar som jag har.

Intervjuare: Mm.

Talare: Jag gill... Jag tar till mig det där.

Intervjuare: Ja.

Talare: Jag försöker inte övertyga dom.

Intervjuare: Nej.

Talare: Utan jag försöker liksom ta till mig... Låta dom missionera mig.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och lyssna på människors skav, som hjälper mig att inse mina skav.

Intervjuare: Ja, ja ja ja.

Talare: Och så får vi se vad som uppstår ur det här...

Intervjuare: Ja.

Talare: Och mitt i allt så har jag ju känt liksom så här att även om jag svurit och förbannat Gud liksom, och mitt liv, så känner jag ju hur Gud inte har lämnat mig, alltså eller världen.

Intervjuare: Nej, nej.

Talare: Alltså jag känner ju liksom nån form av grundvibb från...

Intervjuare: Den måste ju varit borta då i hopplösheten som fanns.

Talare: Ja. Absolut.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och... Men att få känna den dragningen.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och liksom känna en connection sådär som jag känner...

Intervjuare: Det är nån slags grundtrygghet då, förstår jag som?

Talare: Ja, det vet jag inte, grundtrygg... Ja, det kanske är det, ja. Men det är grundkontakt, skulle jag väl säga.

Intervjuare: Mm.

Talare: Som gör att jag känner den här, att jag känner nån form av positiv... leende kan man väl säga. Omfamning...

Intervjuare: För att jag kan ibland tycka att...

Talare: Oavsett om jag skriker eller vad jag gör.

Intervjuare: Ja.

Talare: Eller vad jag tycker, spelar ingen roll liksom. Och jag tänker, som Julius, min son då.

Intervjuare: Ja.

Talare: Två och ett halvt. Alltså jag älskar ju honom över allt annat.

Intervjuare: Ja.

Talare: Om nu det är som Jesus säger att Gud är som en förälder, inte en sån livsfarlig förtärande eld...

Intervjuare: Ja. [skrattar till]

Talare: Som Moses och det, utan mer som en schysst förälder, jamen då är det ju lugnt.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: [ler] Alltså det finns inget på jordklotet som skulle få mig att förkasta Julius, alltså om Gud är lite lik mig, på en... Alltså en, en bara lite.

Intervjuare: Ja.

Talare: Som förälder, jamen då kan vi bara slappna av och vara oss själva.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Gud har inget problem

Intervjuare: Nej, nej.

Talare: Det är vi som har problem.

Intervjuare: Jag tror dig, för vad jag menar med grundtrygghet är att det finns en vilsenhet hos människor i dag, en saknad, och man vill ingå i nånting liksom.

Talare: Ja.

Intervjuare: Och då, då, då, då finns ju alla möjliga...

Talare: Ja.

Intervjuare: Gemenskaper, även extrema.

Talare: Ja.

Intervjuare: Både politiska och...

Talare: Ja.

Intervjuare: Och terrorister och religiösa och så... liksom sådär.

Talare: Ja.

Intervjuare: Man vill inte... Man vill att... Och att det känns att nån slags liksom rotlöshet.

Talare: Ja.

Intervjuare: Kan det vara en sådan sak som...

Talare: Mm.

Intervjuare: Som gör att man... bara i det att vara människa, alltså i nån slags ödmjukhet inför, inför... [överlappande tal].

Talare: Hur menar du, att jag eller vad...

Intervjuare: Nej, jag tänkte på människor.

Talare: Ja.

Intervjuare: Inte, inte alltså... Är det ett sätt att...

Talare: Att vi känner oss rotlösa. Jag tror att människor idag känner sig rotlösa.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och för att vi har som samhälle i Sverige...

Intervjuare: Ja.

Talare: Ingen tanke och mening.

Intervjuare: Nej, precis.

Talare: Eller varför vi finns.

Intervjuare: Nej.

Talare: Eller... Utan det är var och en för sig själv.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och jag märker det här på unga som jag träffar i konfirmation, och i sam... Sådär i olika... Alltså att det inte är som i förr i tiden, då jag var ung.

Intervjuare: Nej.

Talare: Då var ju allt möjligt.

Intervjuare: Ja, just det.

Talare: Allt kunde bli bra.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och man är på Brasilien och...

Intervjuare: Ja, ja, ja.

Talare: Barcelona och Sverige och skrek sig hes och det var underbart. Men idag känner även från rika områden många unga att det blir värre.

Intervjuare: Naturligtvis.

Talare: Att det blir hårdare och det blir... Det kommer att gå åt helvete.

Intervjuare: Ja, precis.

Talare: Nu gäller det bara att springa och inte hamna sist.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och så den hopplösheten och meningslösheten skulle jag säga...

Intervjuare: Ja.

Talare: Är ju inte bra.

Intervjuare: Nej.

Talare: Så jag tror ju att vi måste hitta sätt att ladda oss och prata om djupa frågor och hitta varandra.

Intervjuare: Mm.

Talare: Lyssna på, se varandra, och... För att det känns ju som vi har en stor racerbil här och

vi använder den inte. Alltså mänskligheten, vi har så mycket kraft i oss, och möjligheter, men vi, vi låtsas att det inte gör ont.

Intervjuare: Mm, nej precis.

Talare: Och vi låtsas att allt är lugnt, och du vet så här. Jag tror ju på att vi skulle kunna släppa fram...

Intervjuare: Mm, och våga.

Talare: Den här energin och våga omfatta både sorg och smärta och sen glädje och, och...

Intervjuare: Jag tyckte om... Jag gillade det du sa om att det gäller att springa och se till att inte komma sist, det sammanfattar ganska bra...

Talare: Ja.

Intervjuare: Tycker jag känslan av... Hur ser du – vi har ju varit inne på segregationen – detta med att bara liksom bor en typ av människa... Hur ser du på det, är det nånting som, som... om när man tänker på Göteborg, om man pratar om att Göteborg är så segregerat, är det nånting som sliter sönder på staden?

Talare: Ja.

Intervjuare: Är det...

Talare: Jag vet inte om Göteborg är mer segregerat än nån annan.

Intervjuare: Nej.

Talare: Alltså det... Jag har... Jag kan inte uttala mig om det.

Intervjuare: Nej.

Talare: Så att... Men det känns ju som om vi har misslyckats med integration.

Intervjuare: Ja.

Talare: När, när andra generationers invandrare här blir, åker ner och blir IS-terrorister i Mellanöstern.

Intervjuare: Precis.

Talare: Och bombar och våldtar.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Alltså då är det ju liksom... Det deras föräldrar flydde.

Intervjuare: Mm.

Talare: Men inte kommit in i samhället på nåt sätt... Och kunde komma in i sin... Vare sig i nåt... Gå in i det här och deras barn då, då har vi ju misslyckats.

Intervjuare: Jo.

Talare: När dom inte känner hopp.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och att man kan komma in i samhället där och få plats här... Då är det ju ett misslyckande.

Intervjuare: Ja, det måste ju finnas nån slags desperation och hopplöshet i botten...
[överlappande tal]

Talare: Absolut, ja, visst är det det.

Intervjuare: Vad som helst som...

Talare: Det är brist på mening. Och... Så det är... Jag tänker inte att det är bara samhällets fel, individerna har sin skuld där också.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och familjer, alla.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men visst är det ett misslyckande för samhället.

Intervjuare: Ja.

Talare: Att inte kunna ta och hjälp... På nåt sätt... Vi har gett människor dåliga förutsättningar också, att an... Tror jag.

Intervjuare: Det gäller ju inte bara att överleva rent fysiskt, att någonstans att bo och något att äta utan att...

Talare: Ja.

Intervjuare: Utan överhuvudtaget.

Talare: Ja.

Intervjuare: Vad, vad, vad tänker du om, om vi fortsätter prata om Göteborg, då, känner du dig som göteborgare?

Talare: Ja, det gör jag.

Intervjuare: Jaha.

Talare: Men jag vet att jag inte hörs att jag är en göteborgare, jag är så här östgötska, men det skyller jag på... Ja, jag skyller och skyller.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Det var en äldre kvinna på Donsö när jag var tre år gammal.

Intervjuare: Ja.

Talare: Hon sa till mig... Så vi satt vid ett bord, där några killar, på Donsö. Sa hon såhär: Där du kommer ifrån, Pontus, där pratar man rikssvenska.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Så att... Och jag gick ju och trodde det här.

Intervjuare: Jaha. [skrattar]

Talare: Tills jag hörde mig själv på band och det var bred östgötska så här. Men, men i hjärtat, och i och med att jag hade vart här hela somrarna.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Uppvuxen på Donsö liksom på somrarna, och vart inne i Göteborg på Liseberg, och sådär och... Jag känner mig jättemycket som göteborgare, jag älskar ju Göteborg. Jag tycker det är världens underbaraste plats.

Intervjuare: Mm.

Talare: Och extremt stolt... Över Göteborg. Så att... Jag... Vi har mycket att kämpa för.

Intervjuare: Ja.

Talare: Ja, vi har mycket att liksom vara rädda om också. Alltså att inte ge upp... Mm?

Intervjuare: Det är mycket du säger som hon som jag har intervjuade ute i Hammarkullen, som kom från Palestina, sa ungefär samma saker. Och hon kände sig också som en göteborgare när jag frågade henne det.

Talare: Ja, ja, men det är ju underbart.

Intervjuare: Om hon kände sig som en göteborgare.

Talare: Ja, men det är ju fantastiskt, det är rätt.

Intervjuare: Ja, okej.

Talare: Det är...

Intervjuare: Vad är en äkta göteborgare då?

Talare: Nä, men jag tycker lite att bor man här och liksom gör det med sitt hjärta och inte fientligt inställt mot stan.

Intervjuare: Ja.

Talare: För man kan ju gå här och hata Göteborg.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså då är man inte göteborgare, tycker jag.

Intervjuare: Okej. Man ska älska Göteborg. [skrattar]

Talare: Man måste älska Göteborg, ja. [ler] Man måste gilla Göteborg. Man måste tro potentialen, sen måste man ju gilla vattnet.

Intervjuare: Okej. [skrattar]

Talare: Det tycker jag är viktigt. Men... Nä men det är säkert många saker man måste gilla.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: In Flames, och lite andra band.

Intervjuare: Gilla?

Talare: In Flames, det är...

Intervjuare: In Flames! [skrattar]

Talare: Nä, men det är ju lite så. Hammerfall och lite...

Intervjuare: Okej. Du... [skrattar till] Är det nån del som du trivs bättre i? För när vi pratar om havet och så, är det dom delarna som du uppskattar mest i Göteborg?

Talare: Ja. Jo, men det är det nog, det måste jag säga så. Så gillar jag ju... Jag gillar ju skog också.

Intervjuare: Ja.

Talare: Jag tycker om Sisjön.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Skogarna runt där. Jag springer gärna.

Intervjuare: Mhm.

Talare: Ehm... Men annars är det ju skärgården.

Intervjuare: Mm.

Talare: Havet. Faktiskt.

Intervjuare: Jo.

Talare: Jag gillar miljön kring ändå, öh, Linnégatan.

Intervjuare: Ja.

Talare: Här då, alltså...

Intervjuare: Prins... [överlappande tal]

Talare: Prinsgatan... Ja, men jag gillar det. Det, det... Annars är det havet.

Intervjuare: Mm, mm. Ja, ja.

Talare: Och så vattnet.

Intervjuare: Mm, mm. Ja, vi ska se om det är nånting vi har glömt här... Varför ska man bo i Göteborg, det har du väl svarat på, på ett sätt?

Talare: Jo, alltså... Man ska inte bo i Göteborg om man inte vill bo i Göteborg.

Intervjuare: Nej.

Talare: Det tycker jag inte.

Intervjuare: Nej.

Talare: Då kan man flytta nån annanstans.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Men... Det är ju eg... Det är ju, det är ju liksom som en liten, storstad.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså det är lite mysigare än Stockholm.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Och vi har ju bättre både fotbollslag och hockeylag.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Vi har liksom... Ja.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Det är närhet till saker och ting.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och vattnet.

Intervjuare: Ja, och vattnet.

Talare: Det är Stockholms stora, liksom... Dom har ju den där äckliga...

Intervjuare: Fast dom har mycket vatten in i stan.

Talare: Ja, men det är, det är f... Det är inget skönt badvatten. [skrattar]

Intervjuare: Nehej. [skrattar] Vet du nånting som inte är bra med din stadsdel där du bor?

Talare: Ja, det är det, men det vill jag inte säga på band här så här.

Intervjuare: Nehej, okej. [skrattar]

Talare: Men...

Intervjuare: Bandet går.

Talare: Ja, bandet går, ja, precis. [skrattar]

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Ehm...

Intervjuare: Är det nånting som inte är bra i stan, eller?

Talare: Nåt som inte är bra i stan? Nä, men det är väl folk man inte gillar.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså, som man tycker är tykna och oförskämda, men det finns ju överallt.

Intervjuare: Ja, det gör det. Ja.

Talare: Så, visst är det så.

Intervjuare: Mm.

Talare: Men i det stora så tycker jag att det finns ju fler schyssta, trevliga människor. Som... I Göteborg tycker jag, än dåliga människor.

Intervjuare: Jo.

Talare: Så att...

Intervjuare: Hur ser du på, på framtiden här i Göteborg både för dig och för din son?

Talare: Mm.

Intervjuare: Har du fler barn?

Talare: Nej... Inte än. Men, nämen jag tror att det finns en jättepotential... Jag tycker det är synd att dom här stora företagen, Volvo och sådär då, är uppköpta av Kina.

Intervjuare: Ja.

Talare: Jag tycker vi skulle ha haft det i svenskt ägo och jobbat här, men jag fattar att det är så viktigt att det är här vår produktion är.

Intervjuare: Jo.

Talare: Och att det fungerar.

Intervjuare: Mhm.

Talare: Sen får man bara acceptera dom här internationella strömmarna till viss del, men jag tror ändå lite mer på att, att värna om företag och saker och ting här.

Intervjuare: Mm.

Talare: Än, än att leasa ut för mycket.

Intervjuare: Mm, mhm.

Talare: Så att vi måste kämpa för att behålla industrier och tillverkning och annat. Jordbruk och bönder, och alla grejer.

Intervjuare: Mm.

Talare: Så vi kan klara oss, liksom.

Intervjuare: Mhm.

Talare: Så att... Nej, så jag tror... man möter många olika människor. Jag möter det både i dop- och vigelsamtal, man frågar vad dom jobbar med.

Intervjuare: Ja, mm.

Talare: Vad dom gör, och sådär och det sprudlar av idéer och energi överallt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså det är ju en massa saker som man får höra från folk, som upptäcks och uppfins och nya lösningar både på teknik och... Så att jag tror att vi kommer att kunna rädda haven och skogarna.

Intervjuare: Ja.

Talare: Även om det ser mörkt ut.

Intervjuare: Ja, det gör det.

Talare: Lite på horisonten. Så, där man ser vad som händer och folk kämpar så tror jag att vi är på väg att vakna upp. Det sker långsamt, men, men i och med teknik också...

Intervjuare: Mm.

Talare: Och Internet så här, så kan ett uppvaknande ske snabbare, alltså när det väl sker.

Intervjuare: Ja.

Talare: Idéerna kan vinna kraft snabbare... Så att vi kan liksom göra det här till, ja, bevara och göra det här till en fantastisk plats att bo på.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Det tror jag på.

Intervjuare: Mm.

Talare: Så att... Men vi måste kämpa, vi kan inte tro att det sker av sig själv.

Intervjuare: Nej.

Talare: Vi måste verkligen kämpa för det.

Intervjuare: Ja.

Talare: Vi måste få med fler folk på båten.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Man ska inte tro att andra ska lösa det här, utan var och en måste liksom göra sitt bästa.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och då får man ju glädje i livet.

Intervjuare: Precis, det är väl dubbelt, att det är både upp till var och en, men vi måste göra det tillsammans.

Talare: Ja... Precis. Men jag tror att, om man tänker det här med att göra tillsammans, det är en lätt slogan också.

Intervjuare: Ja.

Talare: Jag tror istället att aktivera individer att ta ansvar för sina liv.

Intervjuare: Ja.

Talare: Och då kommer man också att se andra som tillgångar, inte som... Som fiender.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men om man försöker pussla tillsammans en lite mer... Och tillsammans tvinga ihop, då det inte kommer från insidan... Det behöver komma...

Intervjuare: Då blir det ju tvånget här igen.

Talare: Ja, och jag tror inte på det här.

Intervjuare: Nej.

Talare: Jag tror på individens frihet, att... Men också måste vi fostras i att, att, att behandla andra med respekt.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså se andra som möjligheter och som subjekt, liksom. Och... Din frihet och min frihet. Och vissa saker måste vi komma överens om.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men inte allt. Och så ha en bas ändå.

Intervjuare: Vi kan också komma överens om att vi inte är överens.

Talare: Ja! Lite så.

Intervjuare: Mm, ja.

Talare: Och prata med varandra.

Intervjuare: Ja.

Talare: Lyssna på varandra.

Intervjuare: Jo. [harklar sig]

Talare: Jag bara tycker ibland att man odlar den här, krissynen lite för mycket.

Intervjuare: Mm.

Talare: Så att... Det kan vara bra att vi inser att det är kris också, om man vaknar till, men, men...

Intervjuare: Också.

Talare: Också.

Intervjuare: Ja.

Talare: Men vi måste också se det hoppfulla.

Intervjuare: Ja. Också.

Talare: Och det fina. För jag tycker det är fantastiskt, vi har mat varje dag i affärerna.

Intervjuare: Jo.

Talare: Och spårvagnen kommer.

Intervjuare: Ja.

Talare: Ja, men det är liksom... Det är fantastiskt.

Intervjuare: Jo, jo.

Talare: När man åker runtom i världen, övriga världen, så är det ju kris...

Intervjuare: Ja.

Talare: Betydligt mer.

Intervjuare: Ja, ja.

Talare: Än här.

Intervjuare: Visst, visst.

Talare: Så jag tycker vi inte ska vara så. Piska oss, och liksom klanka ner på oss själva.

Intervjuare: Nej, nej.

Talare: Så mycket. Som jag tycker ändå görs då.

Intervjuare: Jag förstår, jag förstår. Är det nånting som du tycker att vi har glömt? Vi har pratat lite om hårdrocken och sådär, den spelar ju en stor roll.

Talare: Hårdrocken är ju Göteborg också faktiskt.

Intervjuare: Jo. [skrattar]

Talare: Det är Metal town. Alltså Göteborg är ju hårdrockens huvudstad.

Intervjuare: Ja.

Talare: Alltså jag vet ju att det är vissa som tycker att det är Umeå, då, men det är fel.

Intervjuare: [skrattar]

Talare: Göteborg är Sveriges hårdrockhuvudstad.

Intervjuare: Okej. [skrattar]

Talare: Ja, så är det. Så... så det, det är ju också en anledning att flytta hit då.

Intervjuare: Okej. [skrattar]

Talare: [skrattar]

Intervjuare: Ja, det var en bra avslutning. Ja. Ja, vi ger oss här då.

Talare: Ja, men tack så mycket. Trevligt.

Intervjuare: Tack, tack.

Talare: Vilket roligt projekt då, du får ha...

[bandningen slutar]